

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 21 januari 2004*

I mål T-252/03 R,

Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), Paris (Frankrike), företrädd av advokaten P. Abegg, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

sökande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och F. Million, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Oliver och F. Lelièvre, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en ansökan om uppskov dels med verkställigheten av kommissionens beslut 2003/600/EG av den 2 april 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende COMP/C.38.279/F3 — Franskt nötkött) (EGT L 209, s. 12), i den del sökanden åläggs böter på 720 000 euro, dels med skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att undvika indrivning av detta bötesbelopp,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

- 1 Genom beslut 2003/600/EG av den 2 april 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende COMP/C.38.279/F3 — Franskt nötkött) (EGT L 209, s. 12) (nedan kallat beslutet) fastställde kommissionen att sökanden hade åsidosatt artikel 81.1 EG genom att tillsammans med Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV), som liksom sökanden representerar

slakterier inom nötköttssektorn, och fyra organisationer som representerar jordbrukare, närmare bestämt Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL) och Jeunes agriculteurs (JA), delta i en konkurrensbegränsande samverkan som hade till syfte att stoppa importen av nötkött till Frankrike och att fastställa ett minimipris för vissa kategorier av nötkött (artikel 1 i beslutet).

- 2 Det framgår av beslutet att sökanden och FNCBV, å ena sidan, och FNSEA, FNB, FNPL och JA, å andra sidan, den 24 oktober 2001, i en situation då det rådde kris med avseende på bovin spongiform encefalopati (BSE), även kallad "kris avseende galna ko-sjukan", ingick ett avtal, genom vilket de fastställde minimipriser och åtog sig att upphöra med eller åtminstone begränsa importen av nötkött till Frankrike. Enligt beslutet ingick dessa organisationer, i slutet av november månad och i början av december månad 2001, muntligen ett avtal med liknande syfte.
- 3 I beslutet anser kommissionen att ingåendet av dessa båda avtal utgör en allvarlig överträdelse av artikel 81 EG. Kommissionen ålade sökanden att betala böter på 720 000 euro (artikel 3 i beslutet).
- 4 I artikel 4 i beslutet föreskrivs att detta bötesbelopp skall betalas inom tre månader från och med dagen för delgivningen av beslutet. I delgivningsskrivelsen av den 9 april 2003 angavs att kommissionen, för det fall sökanden skulle väcka talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några åtgärder för att driva in beloppet under förutsättning att ränta utgick på fordran från förfallodagen och att en godtagbar bankgaranti ställdes senast samma dag.

- 5 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 juli 2003, väckt talan om upphävande av det bötesbelopp som ålagts och, i andra hand, om nedsättning av detsamma.
- 6 Sökanden har, genom en särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, interimistiskt ansökt om uppskov dels med verkställigheten av beslutet, dels med skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att kommissionen inte skall driva in det bötesbelopp som ålagts genom beslutet.
- 7 Kommissionen har, genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 juli 2003, invänt att det föreligger hinder för att pröva såväl talan i sak som ansökan om interimistiska åtgärder.
- 8 Efter det att förstainstansrätten den 21 juli 2003 hade mottagit sökandens yttrande angående kommissionens invändning om rättegångshinder beslutade rättsens ordförande att fortsätta förfarandet.
- 9 Kommissionen inkom den 8 augusti 2003 med sitt skriftliga yttrande angående ansökan om interimistiska åtgärder.
- 10 Republiken Frankrike har, genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 oktober 2003, ansökt om att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden. Genom beslut av den 14 oktober 2003 tillät förstainstansrättens ordförande Republiken Frankrike att intervensera i målet och anmodade denna stat att yttra sig vid förhandlingen.

- 11 Förhandlingen i det interimistiska förfarandet ägde rum den 17 oktober 2003.

- 12 Vid förhandlingen gav förstainstansrättens ordförande sökanden tillstånd att undersöka om det var möjligt att avbetala det ålagda bötesbeloppet och att föreslå detta för kommissionen. Parterna meddelade resultatet av sina förhandlingar den 7 november 2003.

Bedömning

- 13 Enligt bestämmelserna i artiklarna 242 EG och 243 EG, å ena sidan, jämförda med artikel 225.1 EG, å andra sidan, kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller föreskriva andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

- 14 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att sökanden i en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Nämnade villkor är kumulativa, vilket innebär att en ansökan om uppskov med verkställigheten skall avslås om ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30). Domstolen skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan berörda intressen (beslut av domstolens ordförande den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 15 Kommissionen har gjort gällande att det är uppenbart att talan i sakfrågan inte kan tas upp till prövning, eftersom den väckts för sent. Kommissionen har anfört att beslutet delgavs sökanden den 10 april 2003 och att talan inte väcktes förrän den 7 juli 2003, således efter utgången av den frist för överklagande på två månader och tio dagar som föreskrivs i artikel 230 femte stycket, jämförd med artikel 102 i rättegångsreglerna.
- 16 Enligt kommissionen kan sökanden inte göra gällande att dess talan utgör en sådan talan där domstolen enligt artikel 229 EG har obegränsad behörighet, för att på så sätt kringgå den frist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG. Till skillnad från andra artiklar, såsom artiklarna 226 EG, 230 EG och 232 EG, skapar artikel 229 EG nämligen inget självständigt rättsmedel. I denna bestämmelse föreskrivs endast en möjlighet för gemenskapslagstiftaren att ge EG-domstolen en obegränsad behörighet i fråga om de påföljder som föreskrivs i förordningarna, såsom rådet har gjort i artikel 17 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s.8). Domstolen skall utöva denna obegränsade prövningsrätt inom ramen för varje talan som väcks med stöd av andra bestämmelser i fördraget, i förevarande fall artikel 230 EG.
- 17 I alla händelser yrkar sökanden faktiskt en ogiltigförklaring av artikel 3 i beslutet i och med att den i första hand yrkar upphävande av de böter som ålagts.

- 18 Sökanden har, genom skrivelse av den 18 juli 2003 som inkom till kansliet den 21 juli 2003, förklarat att den med sin talan inte bestrider beslutets giltighet, utan har inskränkt sig till att invända mot de ålagda böterna. Det föreligger således en oinskränkt prövningsrätt, som inte är underkastad några tidsfrister.

Förstainstansrättens bedömning

- 19 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning i princip inte prövas i ett interimistiskt förfarande för att inte föregripa prövningen av saken i målet. Det kan emellertid visa sig nödvändigt att fastställa huruvida vissa omständigheter föreligger som omedelbart gör det möjligt att dra slutsatsen att talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas när det, såsom i detta fall, har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan skall avvisas (beslut av förstainstansrättens ordförande den 15 februari 2000 i mål T-1/00 R, Hölzl m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-251, punkt 21, och av den 8 augusti 2002 i mål T-155/02 R, VVG International m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. II-3239, punkt 18).
- 20 I förevarande fall har kommissionen gjort gällande att det är uppenbart att talan i sak skall avvisas, eftersom den väckts efter utgången av den frist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG, med tillägg av den förlängning av tidsfristen på grund av avstånd som föreskrivs i artikel 102.2 i rättegångsreglerna.
- 21 Vid förhandlingen gjorde sökanden gällande att det är nödvändigt att skilja mellan en ogiltighetstalan, som den som avses i artikel 230 EG, och en talan som bygger på obegränsad behörighet, som den som avses i artikel 229 EG. Sökanden har i detta fall inskränkt sig till att invända mot de böter som ålagts med stöd av artikel 17 i förordning nr 17, vilken hänvisar till artikel 229 EG. Varje fysisk eller juridisk person som ålagts böter med stöd av förordningen kan genom ett sådant förfarande väcka talan om upphävande eller ändring av böterna utan att omfattas

av något krav på tidsfrist. Sökanden har slutligen anfört att det i fransk rätt finns en så kallad ”fyraårig” talerättsförlust, som tvingar parterna att väcka en talan som bygger på en obegränsad prövningsrätt inom fyra år från den dag då tvistefrågan uppkom.

- 22 Förstainstansrätten påpekar att det av artikel 229 EG framgår att ”[i] de förordningar som Europaparlamentet och rådet gemensamt eller rådet ensamt antar enligt bestämmelserna i detta fördrag får domstolen ges en obegränsad behörighet i fråga om de påföljder som föreskrivs i förordningarna”.

- 23 I artikel 17 i förordning nr 17 anges att ”[d]omstolen har oinskränkt makt enligt fördragets artikel [229 EG] att pröva beslut genom vilka kommissionen har fastställt böter eller viten. Domstolen kan upphäva, sätta ned eller höja ålagda böter eller viten”.

- 24 I förevarande fall avser talan enbart upphävande eller nedsättning av de böter som ålagts av kommissionen, i enlighet med artikel 17 i förordning nr 17, vilken hänvisar till artikel 229 EG.

- 25 Det gäller därför att fastställa huruvida artikel 229 EG ger upphov till ett självständigt rättsmedel eller om den endast rör omfattningen av den prövning som domstolen skall företa inom ramen för ett förfarande, till exempel inom ramen för en ogiltighetstalan enligt artikel 230 EG. Den frist inom vilken en talan om ogiltighetsförklaring eller upphävande av böter skall väckas beror på svaret på denna fråga.

- 26 Denna principfråga, som ännu inte prövats av gemenskapsdomarstolarna, skall emellertid inte prövas inom ramen för ett interimistiskt förfarande. Det ankommer på den som är behörig att döma i sakfrågan att slutligt ta ställning till de frister som är tillämpliga i målet. Denna fråga skall i än mindre grad tas upp inom ramen för det interimistiska förfarandet, eftersom ansökan om interimistiska åtgärder i detta fall skall avvisas på grund av att den inte uppfyller kravet på skyndsamhet.

Krav på skyndsamhet

Parternas argument

- 27 Sökanden anser att kravet på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande fall.
- 28 Sökanden har gjort gällande att de böter som ålagts motsvarar nio månaders verksamhet och således innebär en särskilt tung börda. Sökanden har påpekat att den har sju tillsvidareanställda vars anställningar hotas vid en betalning av så höga böter. Sökanden har dessutom påpekat att dess fackliga verksamhet är en daglig verksamhet som inte klarar av några avbrott. Betalning av böterna skulle i detta avseende innebära att den inte längre skulle kunna företräda sina medlemmars intressen inför olika yrkesorganisationer och myndigheter, vilket allvarligt skulle skada dess fackliga handlingsfrihet.
- 29 Kommissionen anser att sökanden inte i tillräcklig utsträckning har visat att kravet på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 30 Enligt fast rättspraxis kan en ansökan om uppskov med verkställigheten av skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att ett bötesbelopp inte omedelbart skall drivas in endast beviljas under särskilda omständigheter (beslut av domstolens ordförande den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och av den 23 mars 2001 i mål C-7/01 P(R), FEG mot kommissionen, REG 2001, s. 2559, punkt 44). I domstolens och förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen en möjlighet att kräva att finansiell säkerhet ställs i interimistiska förfaranden, och detta utgör ett allmänt och rimligt tillvägagångssätt från kommissionens sida (beslut av förstainstansrättens ordförande den 5 augusti 2003 i mål T-79/03 R, IRO mot kommissionen, REG 2003, s. II-3027, punkt 25).
- 31 Sådana särskilda omständigheter kan i princip anses föreligga när den part som ansöker om undantag från skyldigheten att ställa den begärda bankgarantin bevisar att det objektivt sett är omöjligt för denne att ställa denna garanti eller att det skulle äventyra dess existens att ställa garantin (beslut i det ovannämnda målet IRO mot kommissionen, punkt 26).
- 32 I förevarande fall kan det konstateras att sökanden har anfört att bötesbeloppet innebär en tung börda för organisationen, utan att för den skull påstå att det är omöjligt för den att ställa den begärda bankgarantin. Detta har uttryckligen bekräftats av sökanden vid förhandlingen.
- 33 Under dessa omständigheter kan det inte anses att det objektivt sett är omöjligt för sökanden att ställa den begärda bankgarantin.

- 34 Sökanden har för övrigt inte företett något bevis till stöd för sitt påstående att det skulle äventyra dess existens att ställa bankgarantin, särskilt genom att det skulle förhindra den att företräda sina medlemmars intressen inför yrkesorganisationer och myndigheter.
- 35 Eftersom sökanden inte har visat att det föreligger särskilda omständigheter skall ansökan avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 21 januari 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

V. Tiili

Ordförande